

en fuldkommen Skælf for at paabegynde Opsørelsen af disse Bygninger, saalænge man ikke veed, om de i Fremtiden kunne være sikke. Jeg har troet at burde fremhæve dette, for at der om muligt i en nær Fremtid fra Ministeriets eller fra Finantsudvalgets Side kunde gjøres Forslag til en Bevilling, da jeg antager, at Behandlingen af Digeloven vil trække saa længe ud, at det maasse vil blive uigjennemførligt at faae Arbejdet gjort, naar Tiden er rykket saa langt frem, medens det er høist nødvendigt at fikke Kysterne, inden den kommende Vinter.

Formanden: Jeg har ikke villet afbryde det ærede Medlem, da det maa indrømmes, at de Bemærkninger, han fremførte, staa i en vis Forbindelse med den foreliggende Sag. Jeg vil dog henlede ærede Medlemmets Opmærksomhed paa, at de Gjenstande, der udgjorde Hoveddelen af det ærede Medlems Foredrag, ville finde deres naturlige Forhandling, dels under Forhandlingen om en Forespørgsel, som er anmeldt her i Thinget, dels under Behandlingen af det Digelovforslag, der foreligger i det andet Thing, og som kan ventes hertil.

Steenstrup: Jeg tror, jeg skal holde mig indenfor Rammen af, hvad der foreligger, men jeg kommer dog ganske vist derved temmelig nær til det samme Punkt, hvorom den foregaaende ærede Taler udtalte sig. Det høitærede Udvalg har under Nr. 33 bemærket, at der var stillet Spørgsmaal om to Ting, nemlig dels om Gammelskat for indvundne Strandgrunde, og dels om Matrifisering af bortstillede Grunde. Det første Punkt har ingen Taler berørt, og jeg skal derfor tillade mig at sige nogle Bemærkninger dertil. Jeg har to Gange her i Thinget under to tidligere Finantsministre bragt dette Spørgsmaal under Omtale. Jeg har imidlertid begge Gange faaet det Svar: Vi kjende ikke nye dertil, men vi tro, at der ikke kan paalægges inddæmmede Strandgrunde Gammelskat, og det samme Svar har jeg faaet af den nuverende Indenrigsminister. Om han den Gang var Indenrigsminister eller Finantsminister, mindes jeg ikke, men jeg husker meget nye, at han tilføjede: Det er en Uting at lægge Gammelskat, som er et Residuum af ældre Skatter, paa ny Jord. Det forekommer ogsaa mig at være en fuldstændig Uting. Naar der imidlertid i det 2det Stykke af Nr. 33 er tilføjet, at der i en længere Narrække i disse Bevillinger er taget den fornyede Reservation i denne Henseende, giver jeg Regjeringen fuldstændig Ret. Det er da ikke længere en Uting; thi naar man under visse Betingelser slutter en Kontrakt med en Mand, er han bunden til den, og naar Regjeringen indvilliger i, at Folk inddæmmer Jord under den Betingelse, at de skulle svare en Gammelskat af 6 Rd. 80 ø for hver

Øde Hartkorn, der senere viser sig at være tilføede, er Sagen komplet i sin Orden. Jeg vil imidlertid bede den ærede Minister om at udtale sig noget nærmere angaaende de Ord, der staa her: „i en længere Narrække“. Man har nu meget gamle og meget nye Inddæmninger og en Mellemperiode, der ligger en Snæs Aar tilbage i Tiden, men 20 Aar er netop den Frist, der gives for Skattefrihed. Nu kommer Stormfloden og vender op og ned paa en saadan Egn, og den høitagtede Minister, der gjerne vil gjøre disse af Stormfloden hjemstøgte Egne noget Godt, stiller da Forslag, som efter min Formening i høieste Grad ville bringe disse Egne fra Dynen og i Halsmen. Der er nemlig for det Første ikke med et eneste Ord Tale om her at lempe den Skat, som disse inddæmmede Arealer rimeligvis ville komme til at svare. Jeg skal ikke videre gaa ind paa Digeloven, men faameget vil jeg sige, at det i den er slaaet fast, at naar et Dige ikke er offentligt, men er vedblevet at være privat, og Stormfloden fylder det ned, bestaar den velsignede Hjælp, som Regjeringen yder, deri, at Manden skal tilbages til under en daglig Mulk til opføre det igjen til Andres Gavn. Det er dette, jeg kalder at føre Folk fra Dynen og i Halsmen, og dermed skal jeg forlade Digeloven. Det, at sige til Folk, der ikke kunne gjøre Noget, at de skulle gjøre det, og ovenikjøbet gjøre det under en daglig Mulk, er ikke at hjælpe dem, og det er ikke i Overensstemmelse med Ministerens Løfte af 4de December 1872. — Jeg skal nu tillade mig at sige, at jeg, naar der indtræffer saa store Nlykker som de, der skete den 13de November 1872, finder det fuldstændig korrekt, at Staten paa egen Bekostning undersøger disse Forhold og paaskriver Enhver den Skat, han skal svare, thi man kan ikke forlange, at ødelagte Folk af deres egenomme skulle bestride Udgifterne til Landmaalere og andre Bekostninger. Dette forekommer mig altsaa at være saa komplet rigtigt, som tænkes kan, men jeg vil gaa et Skridt videre og sige, at, naar disse Egne — der er her Tale om uhyre Arealer, om mange Tusind Akr. Land — ikke bortstilles, men komme tilbage i den gamle Stilling og igjen blive Hav, er den første Nødsfordring, man kan opstille, den, at disse Border igjen blive skattefrie i ligesaa lang Tid, som Bevillingen oprindelig indrømmede, nemlig i 20 Aar fra den Dag, da Naturen tog sin Eiendom tilbage. Naar man vil udvide denne Gammelskat 6 Rd. 80 ø længere end til de Bevillinger, hvori den udtrykkelig er betinget, og hvori det altsaa er i sin Orden, at den skal svares, eller naar man vil udvide denne Gammelskatsbyrde til at gjælde for andre Eiendomme end dem, med Hensyn til hvilke det ligger ligefrem i Bevillingen, vil jeg gjøre den høitærede Ministers Ord til mine og sige, at det er en Uting at paalægge nye Eiendomme, der staa op af Sæets Grund, Gammelskat. Jeg kan